

Drejbog – ”Når du bliver rigtig gammel”
Frit efter digt af Pierre de Ronsard

En dagligstue. En kvinde sidder ved et bord, på bordet ligger der strikkesøj, kvinden åbner en kuvert, folder et brev ud - ved siden af på en stol lidt væk og på yderkanten af stolen sidder en herre som forsøger at komme i kontakt med hende uden held. En tjener kommer ind og serverer théen, lægger brænde tilrette i kaminen og går igen.

En herre/spøgelse: 'Når du bliver rigtig gammel'

Kvinden reagerer ikke, hun hører sandsynligvis ikke spøgelse

Spøgelse (insisterende): 'Når du bliver rigtig gammel ...

Kvinden læser videre i brevet, man ser ikke længere spøgelse

Spøgelse (nu med stemmen en off): ... når jeg er død. Når mit kranie skinner hvidt som kridt, og ligger henslængt, med det grønne mos som pude.

Når orme har næret sig ved mit kød, og grene vokser gennem mine ribben.

Når du er blevet rigtig gammel og træt.

Når du sidder foran pejsen, i din gyngestol og strikker.

Når dit eneste selskab er din tavse tjener, der lægger brænde på ilden. Han vil ikke lytte til dig.

Så – vil du huske mine ord, længes efter nærheden som mine digte fremkalder, når de maler min kærlighed til dig.

Så – vil du tænke: Der var én som elskede mig, som bar mine drømme - og du vil huske det bitre ”nej” hvormed du svarede mig.

Tro mig! Husk at plukke din ungdoms søde blomster, før de visner og jeg for længst ligger - som legeplads for alskens kryb og biller, som ormeføde, med hule hvide afpillede ben og knogler – i min grav.